

Arrest

nr. 90 612 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUKENS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Khanabad (provincie Kunduz) afkomstig te zijn. U bent een Ismaili (Hazara) van etnische origine. U bent nooit naar school geweest en bijgevolg ongeletterd.

Uw vader was een militair die aan de zijde van krijgsheer Ahmad Shah Massoud tegen de Taliban vocht. Uw vader werd door de Taliban meegenomen toen u ongeveer vijftien jaar oud was. U heeft hem nooit meer teruggezien.

Met de komst van de Taliban bent u bij familie in Pol-i Khomri gaan wonen. Enkele jaren terug bent u met uw familie van Pol-i-Khomri naar Khanabad teruggekeerd. U ging er aan de slag als bewaker bij de Jumaatkhan moskee in Khanabad. U werd benaderd door leden van de Taliban die eisten dat u voor hen als spion zou werken. U zou worden belast met het verzamelen van informatie met betrekking tot de buitenlandse troepen, hun basissen en hun activiteiten in de regio. U weigerde op de vraag van de Taliban in te gaan. Zij zijn teruggekomen en hebben u nogmaals om uw medewerking gevraagd. Op een nacht bent u door Taliban beschoten. U werd aan uw linkerknie geraakt. Gedurende enkele dagen moest u voor verzorging in het ziekenhuis van Pol-i-Khomri (provincie Baghlan) verblijven. In die stad woont ook een oom van u bij wie u nog enige tijd verbleef alvorens u besloot het land te verlaten. De druk vanwege de Taliban werd te groot: zij telefoneerden u en bedreigden u met de dood.

Op 20/07/1389 (12/10/2010) verliet u Pol-i-Khomri. Via Kabul en Nimroz reisde u naar Iran. Vervolgens bent u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België gereisd. Op 02/12/2010 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban het op uw leven hebben gemunt. Bovendien achtte u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vroeg.

Op 21/09/2011 weigerde het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bij arrest 73.180 van 12/01/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, uw verkiezingskaart, een brief van uw werkgever in Khanabad, een attest van het hospitaal van Pol-i Khomri en meerdere medische attesten van uw moeder die in Pol-i Khomri en Kabul werd verzorgd.

Bij uw verzoekschrift van 24/10/2011 voegde u nog volgend document: een geboortecertificaat dat in 1985 zou zijn opgemaakt.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het Commissariaat-generaal stelde in de beslissing van 21/09/2011 dat aan uw herkomst uit Khanabad geen geloof kan worden gehecht.

Aangezien aan het administratieve dossier essentiële elementen ontbraken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kon bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, diende de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal te vernietigen.

Bij het administratief dossier werd nieuwe informatie toegevoegd. Het betreft ondermeer een kaart waarop de stad Kunduz te zien is, informatie met betrekking tot de etnische samenstelling van het district Khanabad en informatie met betrekking tot in de regio bekende personen als Qari Rahmatullah, commandant Mohammad Omar, Mowlawi Zahir, Mir Alam Khan en Nezamuddin.

Wat de inschatting van uw asielaanvraag betreft, dient te worden gesteld dat op basis van de voorhanden informatie moet worden besloten dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Shakara in het district Khanabad gewoond heeft.

Zo is uw geografische kennis van de regio waar u het grootste deel van uw leven zou hebben gewoond zeer beperkt. Zo verklaart u in het dorp Shakara van het district Khanabad te hebben gewoond en dat het dichtstbijzijnde dorp Sayed Ramadan is (CGVS, p.4). Echter, u beweert dat de districtshoofdplaats Khanabad op een half uur rijden van uw dorp ligt en Kunduz stad op slechts een kwartiertje (CGVS, p.3). Uit de informatie blijkt evenwel dat Sayed Ramadan een heel stuk dichterbij het districtscentrum Khanabad ligt dan bij de stad Kunduz. U stelt verder dat u geen enkel dorp op de weg naar de districtshoofdplaats Khanabad kent (CGVS, p.3). Dit is zeer opmerkelijk. Dat u daar nog nooit geweest bent, is geen uitleg die kan overtuigen. U zegt dat u wel naar de stad Kunduz ging maar ook de weg in deze richting blijkt u niet te kennen: u stelt ten onrechte dat er maar twee dorpen, met name Charkhaw en Ludin, op die weg liggen (CGVS, p.4). De aanwezige informatie toont duidelijk aan dat er veel meer dorpen langs deze belangrijke route liggen. Gevraagd naar districten die aan Khanabad grenzen noemt u Kunduz maar vergeet u Taluqan, Bangi, Archi en Aliabad (CGVS, p.4). Dat u afgezien van Kunduz en Chahar Dara geen districten van uw eigen provincie weet aan te brengen, mag verbazen. Dat u enkel weet dat Baghlan en Takhar grenzen aan uw provincie en bijvoorbeeld niet weet dat de provincie Balkh aan Kunduz grenst, is eveneens zeer opmerkelijk (CGVS, p.10). Dergelijk gebrek aan geografische kennis van uw regio toont aan dat uw herkomst uit Khanabad twijfelachtig is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de algemene politieke situatie in Afghanistan quasi nihil is. Dat u wél namen van partijen en van politieke leiders kent maar niet weet welke leider aan het hoofd van welke partij staat, toont aan dat uw zeer beperkte kennis wellicht is ingestudeerd. Zo is

het ondenkbaar dat u niet weet dat Dostum de leider is van de in het noorden van Afghanistan machtige Junbesh partij en dat dit een partij is die vooral de Uzbekenen vertegenwoordigt (CGVS, p.9). U meent zelfs even dat de Hazara leider Mohaqeq aan het hoofd van Junbesh staat (CGVS, p.9). Als het Commissariaat-generaal u vraagt van welke partij de Hazara Khalili de leider is, blijft u het antwoord opnieuw schuldig (CGVS, p.9). Dit alles is zeer merkwaardig. Tot slot is het zeer opmerkelijk dat u de benaming van de groepering van Ahmad Shah Massoud, waarvan uw vader een belangrijk pion in de strijd tegen de Taliban zou zijn geweest, niet kent (CGVS, p.8). Dergelijke eenvoudige vragen zouden geen enkel obstakel mogen vormen voor een Afghaan uit Kunduz.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet vertrouwd bent met tal van personen die op het regionale niveau (Khanabad en bij uitbreiding de provincie Kunduz) doorheen de jaren hun rol hebben gespeeld. Wanneer het Commissariaat-generaal u eerst uitnodigt om zelf een aantal personaliteiten uit uw regio op te sommen, noemt u een viertal commandanten maar gevraagd of u over hen iets meer kan zeggen blijkt dat u over geen van hen ook maar enige informatie heeft (CGVS, p.9). Dat u enerzijds wel hun namen kent maar niet in het minst iets over hen weet te zeggen, roept vragen op bij de manier waarop u deze kennis verworven heeft.

Wanneer het Commissariaat-generaal u zelf confronteert met enkele namen van belangrijke personen uit deze regio, blijkt u niets te weten over Qari Rahmatullah (die volgens de info nochtans het district Khanabad controleert met zijn 350-koppige militie) (CGVS, p.9), over commandant Mohammad Omar (volgens de info nochtans een van de belangrijkste machthebbers in Khanabad) of over mowlawi Zahir (de leider van de Taliban in Khanabad die recent werd gedood) (CGVS, p.10). Ook dit mag ernstig verbazen. Over Mir Alam Khan zegt u dat deze man bij de inlichtingendiensten of bij de politie was, terwijl het in werkelijkheid gaat over de machtigste commandant van de provincie Kunduz (en volgens de info de echte machthebber in de provincie) die zijn eigen militie heeft en de Taliban bekampt. Verder weet u dat Nezamuddin het districtshoofd van Khanabad is maar weet u vreemd genoeg niet tot welke etnie de man behoort (CGVS, p.10). Nochtans is etnie een zeer belangrijk gegeven in Afghanistan, zoals iemand van de Ismaeli minderheid ongetwijfeld kan bevestigen. Dat u nauwelijks of helemaal geen informatie heeft over enkele van de belangrijkste mensen in uw regio, is opnieuw een opmerkelijke vaststelling.

Voorts kan worden gewezen op nog enkele verklaringen die bevestigen dat aan uw herkomst uit Khanabad geen geloof kan worden gehecht. Als u wordt gevraagd of er in uw regio veel Pashtoenen wonen, zegt u dat niet te weten (CGVS p.11). Nochtans vormen zij de grootste bevolkingsgroep van Khanabad (40%) en worden zij slechts op afstand gevolgd door Tadzjieken (25%) en Hazara's (20%). Het is merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van de etnische realiteit in Khanabad.

Verder kan u niet antwoorden op de vraag of er andere dorpen met een bazar zijn in uw district. U stelt dat u in angst leefde, dat uw moeder de boodschappen deed en dat u in de moskee bleef (CGVS, p.10). Niettemin is het hoogst merkwaardig dat u over dergelijk elementair gegeven onwetend zou zijn indien u werkelijk in deze regio woonachtig zou zijn geweest.

Verder stelt u dat u wel eens buitenlandse soldaten op de hoofdweg naar Kunduz zag maar u kan niet preciseren welke nationaliteit zij hadden. U zegt dat iedereen u vertelde dat het Amerikanen zijn (CGVS, p.11) terwijl het in Kunduz een bekend gegeven is dat de regio onder Duits commando staat. Dat u ook hierover dermate vaag dient te blijven, roept eens te meer vragen op.

Verder blijkt uit diverse bronnen dat de situatie in en rond Aqtash, een dorp in Khanabad dat niet eens zo ver van het uwe ligt, problematisch is. Er is sprake van het sluiten van scholen door Taliban en gevechten die uitbraken tussen verschillende milities. U als inwoner van Khanabad zou hiervan op de hoogte moeten zijn. U verklaart daarentegen dat u Aqtash wel kent maar dat u niet op de hoogte bent van gevechten en aanslagen aldaar (CGVS, p.10,11). Uit al deze zaken blijkt dat u nauwelijks of geen enkele voeling heeft met de realiteit in deze regio. Verder stelt u dat u als landbouwer soms geholpen werd door een internationale organisatie. Gevraagd naar de naam van de organisatie, zegt u dat u die niet kent omdat u niet gestudeerd heeft (CGVS, p.11), wat opnieuw een weinig afdoend argument is.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat het niet geloofwaardig is dat u het grootste deel van uw leven in Khanabad gewoond heeft.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden afgeleid dat uw verklaringen over uw profiel, achtergrond en reële situatie niet geloofwaardig zijn.

Gezien het bedrieglijke karakter van uw afkomst uit Khanabad kan ook aan uw beweerde problemen, die zich in die regio zouden hebben afgespeeld, geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op

uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten voor. Gezien uw bedrieglijke herkomst kan aan uw taskara geen waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier). Dezelfde opmerking kan gemaakt worden bij de kieskaart die u voorlegt. Het medisch attest en het attest van uw werkgever ondersteunen uw relaas slechts bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. De medische attesten van uw moeder zijn hoofdzakelijk in Kabul afgeleverd en vormen geen enkel bewijs voor uw verblijf in Khanabad.

Het geboortecertificaat dat u na de initiële beslissing bij uw verzoekschrift heeft gevoegd, lijkt een poging om uw herkomst uit Kunduz alsnog aan te tonen. Dit document zou moeten bevestigen dat u op 27/04/1985 in het hospitaal te Kunduz geboren werd. Echter, de hoofding stelt dat dit document werd afgeleverd door het Ministerie van Gezondheid van de "Islamitische Republiek Afghanistan". Nochtans was de officiële naam van het in 1985 door de communisten geregeerde Afghanistan "Democratische Republiek van Afghanistan". Van een zgn. "Islamitische Republiek" is pas veel later sprake. Eens te meer bevestigt dit dat er aan uw relaas en documenten geen geloof kan worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*. Verzoeker is van mening dat de verwachte kennis niet in verhouding staat tot zijn persoonlijke situatie en achtergrond. Volgens verzoeker staat de diepgang van de aan hem gestelde vragen over zijn afkomst uit Khanabad niet in verhouding met wat kan worden verwacht van iemand met zijn opleidingsniveau, sociale afkomst en verblijfshistoriek. Verzoeker is nooit naar school geweest en is bijgevolg ongeletterd. Verzoeker stelt nooit de mogelijkheid te hebben gehad om enige aardrijkskundige, politieke of andere kennis van zijn land op te doen. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal er compleet aan voorbij dat verzoeker het belangrijkste deel van zijn leven niet doorbracht in Khanabad, maar in Pol-i-Khomri. Uit de nota's van verzoekers raadsman blijkt dat verzoeker werd gevraagd met welke regio hij meer vertrouwd was bij terugkeer, waarop hij Khanabad antwoordde. Volgens verzoeker betekent de werkelijke vraag niet dat hij de meeste kennis heeft van Khanabad. Verzoeker woonde er als volwassene slechts twee jaar. Er werd verzoeker geen enkele vraag gesteld over zijn verblijf in Pol-i-Khomri, waar hij woonde van zijn 15 tot zijn 22 jaar. Volgens verzoeker zouden dergelijke vragen nochtans kunnen aantonen dat hij wel degelijk steeds de waarheid sprak over zijn afkomst uit Khanabad, zijn vlucht naar Pol-i-Khomri en zijn terugkeer naar Khanabad. Verzoeker meent nog dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij duidelijk aangaf zeer angstig te zijn geweest tijdens zijn verblijf te Shakara. Verzoeker verplaatste zich weinig omdat hij de taliban vreesde.

Verzoeker heeft tijdens zijn interview zelf toegegeven dat hij weinig interesse heeft in politiek. Verzoeker meent dat zijn beperkte kennis niet kan worden beschouwd als bedrieglijk. Verzoeker had nooit conflicten met bepaalde politieke stromingen, partijen of machthebbers in zijn land. Volgens verzoeker is er geen reden om aan te nemen dat hij een diepgaande interesse diende te hebben van de organisatie van politieke partijen en hun leiders in zijn streek. Verzoeker stelt dat zijn onwetendheid op een kennelijk onredelijke manier in aanmerking wordt genomen, waardoor hem elke kans ontnomen wordt om zijn afkomst uit de provincie Kunduz, district Khanabad, dorp Shakara en bij uitbreiding zijn asielmotieven aannemelijk te maken. Verzoeker voegt eraan toe dat hij wel correct en gedetailleerd kon beschrijven hoe hij aan landbouw deed, wat niet wordt vermeld in de bestreden beslissing. Volgens verzoeker is dit de kennis die kan worden verwacht van een analfabete landbouwer.

Verzoeker meent verder dat de door hem verstrekte informatie in bepaalde gevallen ten onrechte niet, onduidelijk of foutief weergegeven werd en in het algemeen onvoldoende in aanmerking genomen, rekening houdend met zijn sociale situatie. Verzoeker meent dat hij wel degelijk de feitelijke gegevens verschaft die zijn afkomst ondersteunen, ten minste in de mate die van hem kan worden verwacht. Volgens verzoeker wordt een deel van de door hem verstrekte informatie in de bestreden beslissing ten onrechte niet vermeld of wordt er minstens te weinig belang aan gehecht.

Met betrekking tot zijn geografische kennis, stelt verzoeker dat nergens kan worden teruggevonden dat hij beweerde dat Kunduz stad slechts een kwartiertje rijden was vanuit Shakara, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert. Verzoeker stelde enkel dat Charkhaw en Ludin op ongeveer een kwartier rijden van Shakara liggen, wat correct is. Verzoeker heeft ook nooit gesteld dat er zich slechts twee dorpen langs de weg van Shakara naar Kunduz stad bevinden. Het is evenmin correct te stellen dat verzoeker geen enkel dorp kan noemen dat op de weg van zijn dorp Shakara naar Khanabad ligt. Verzoeker heeft dienaangaande enkel gesteld dat hij nooit naar Khanabad is geweest. Volgens verzoeker is zijn kennis over de districten en provincies die zijn eigen district en provincie omringen verkeerd weergegeven in de bestreden beslissing. Gevraagd naar de provincies die Kunduz omringen, noemt verzoeker niet alleen Takhar en Baghlan, maar ook Samangan en Parwan. Verzoeker heeft enkel Balkh niet genoemd, de provincie die het verst van zijn woonplaats in Shakara ligt. Volgens verzoeker is het ook niet helemaal duidelijk waar zijn woonplaats exact gelegen is. Shakara is niet terug te vinden op de stafkaart van het district Khanabad die aan het administratieve dossier is toegevoegd. Verzoeker woonde niet in Sayed Ramadzan zelf, maar net ten westen hiervan en dus ongeveer in het midden tussen Khanabad en Kunduz.

Wat betreft zijn gebrek aan kennis met betrekking tot de etnische groeperingen in zijn streek, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem woorden in de mond legt wanneer hij beweert dat verzoeker niet zou weten of er in zijn regio veel Pashtoenen wonen.

Verzoeker meent wel degelijk te hebben gezegd dat er Pashtoenen zijn en ook andere etnische groepen.

Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat “alle buitenlanders Amerikanen zijn voor de mensen”, wat niet zou zijn opgenomen in het gehoorverslag. Verzoeker meent dat dit ene zinnetje zijn antwoord nuanceert. Volgens verzoeker blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat er *de facto* meer Amerikaanse militairen gestationeerd zijn (5000) dan Duitse militairen (4.920). Verzoeker meent dat zijn antwoord niet verwonderlijk kan worden genoemd.

Verzoeker stelt dat hij wel op de hoogte is van de belangrijkste politieke gebeurtenissen in zijn land. Zo wist hij wanneer de verkiezingen in zijn land plaatsvonden, kon hij de naam van de gouverneur Omar noemen en wist hij dat deze vermoord is op het moment dat verzoeker in het ziekenhuis lag. Verzoeker verklaart wel te weten dat Dostum de Oezbeken vertegenwoordigt en volgens verzoeker is het niet verwonderlijk dat hij niet weet dat commandant Dostum de leider is van de Junbesh-partij, vermits deze partij niet eens wordt vermeld tussen de belangrijkste politieke partijen in Khanabad op het document “Program for Culture & Conflict Studies” dat aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het feit dat verzoeker beweerde dat Mahoqueq aan het hoofd van Junbesh staat, betreft een vergissing aldus verzoeker. Verzoeker heeft daarna correct gesteld dat Mohaqeq een leider is van de Hazara’s. Verzoeker wist ook dat Khalili een Hazaraleider is. Verzoeker kon niet exact aangeven tot welke partij Khalili behoort omdat deze niet van dezelfde regio afkomstig is als verzoeker, hij sinds 2001 een functie bekleedt in de regering van Karzaï op nationaal niveau en dus niet langer regionaal actief is volgens de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (stuk 22). Verzoeker is het ook niet eens met het motief dat hij op de hoogte zou moeten zijn wat de naam van de groepering van Ahmad Shah Massoud betreft. Verzoeker was op het ogenblik dat zijn vader stierf 15 jaar en aldus nog erg jong op het ogenblik dat zijn vader actief was binnen deze groepering. Hij was bovendien 16 jaar toen Ahmad Shah Massoud zelf overleed. Verzoeker kan bovendien vertellen dat Ahmad Shah Massoud een regeringsfunctionaris was.

Verzoeker vindt nergens in het dossier de benaming van deze groepering terug. Volgens verzoeker wordt de benaming “noordelijke alliantie”, voor zover de verwerende partij hierop zou doelen, in het noorden van Afghanistan niet gebruikt. Verzoeker besluit dat de vragen die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gesteld geenszins eenvoudig waren en niet in verhouding stonden met de politieke kennis van een analfabete landbouwer. Verzoeker is bovendien van mening dat de commissaris-generaal de antwoorden op zijn vragen fragmentarisch en vaak niet correct weergeeft.

Verzoeker merkt op dat van de door de commissaris-generaal aangehaalde “belangrijke personen” van Khanabad district enkel Qari Rahmatullah vermeld wordt in het document “Program for Culture en Conflict Studies” dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Deze persoon staat, net als de andere belangrijke personen niet eens tussen de lijst belangrijke personen uit de provincie Kunduz. Volgens verzoeker leidt de commissaris-generaal de bekendheid van deze personen enkel af uit de berichtgeving over deze personen in westerse krantenartikels wat niet ernstig is. Bovendien beroept de commissaris-generaal zich op Wikileaks- documenten, die volgens verzoeker geheime informatie betreft die weinig bekend is. Verzoeker meent nog dat van Qari Rahmatullah niet wordt vermeld dat hij Khanabad controleert met een 350-koppige militie, wel dat hij een 350-koppige militie leidde. Bovendien blijkt uit recentere informatie die verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt (stuk 24) dat Qari Rahmatullah veel van zijn invloedssfeer is verloren en niet langer zetelt in de Wolesi Jirga. Verzoeker stelt nog dat het niet mag verbazen dat hij Mowlawi Zahir niet kende, vermits uit de informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stuk 25), blijkt dat deze geen officiële functie met veel naambekendheid had. Het werkelijke leiderschap duurde bovendien slechts enkele maanden en kan aldus onmogelijk als een belangrijke persoon uit zijn regio worden beschouwd (stuk 26). Verzoeker stelt tenslotte dat het feit dat hij Mir Alam Khan niet kent, niet juist is. Verzoeker meldde dat hij dacht dat hij het hoofd was van de politie, wat niet correct is maar het is wel een positie die Mir Alam Khan ambieert volgens de informatie die verzoeker aan het verzoekschrift toevoegt (stuk 27). Met betrekking tot Mohammad Omar toont verwerende partij niet aan dat hij één van de belangrijkste machthebbers van Khanabad zou zijn. Uit de aangebrachte informatie blijkt dat de controle van de milities over deze regio erg versnipperd is, wat net aangeeft dat de macht van Mohammed Omar en zijn overeenkomstige naamsbekendheid eerder beperkt was (stuk 28). Verzoeker stelt dat hij wel op de hoogte is van de situatie in Aqtash. Hij weet dat er gevechten en aanslagen waren. Volgens verzoeker mag het niet verwonderen dat hij de situatie in Aqtash niet meer in detail kan beschrijven. Kunduz is een regio met veel problemen. Verzoeker meent dan ook dat niet van hem kan worden verwacht dat hij kennis heeft van elk incident in elk dorp van de regio waar hij maar twee jaar woonde.

Met betrekking tot de aangebrachte stukken merkt verzoeker op dat hij zijn taskara en identiteitskaart (stuk 31) aanbrengt met betrekking tot dewelke de commissaris-generaal zich beperkt te stellen dat frauduleuze documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn zonder een concrete reden naar voren te schuiven waarom deze documenten vals zouden zijn. Verzoeker legt ter terechtzitting een geboortecertificaat neer en ter terechtzitting wordt vastgesteld dat de datum van uitreiking vermeld in de stempel op het certificaat "89" is. Met betrekking tot het aangebrachte geboortecertificaat voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij nooit heeft gesteld dat deze zou zijn opgesteld in 1985 bij zijn geboorte. Deze akte werd later door zijn familie opgevraagd in Afghanistan, wat ook wordt aangeduid op de datumstempel die vermeldt dat de akte werd afgeleverd in het jaar 1389 (d.i. volgens onze jaartelling 2010). In 2010 werd de benaming 'Islamitische Republiek Afghanistan' wel gebruikt (stuk 30). Voorts bracht verzoeker nog een aantal documenten aan, zoals een referentiebrief van Nazr Mahammad, voorzitter van de wijkraad Qawl Qassabi, stad Pol-i-Khomri, provincie Baghlan te samen met een beëdigde vertaling (stuk 14), een referentiebrief van de bewoners en dorpsouderen van het dorp Shakara met beëdigde vertaling (stuk 15), een aantal foto's van zijn familie in Pol-i-Khomri (stuk 16), alsook van verzoeker voor de Jumaatkhana moskee te Shakara (stuk 6), een bankdocument waaruit blijkt dat hij cliënt was van Kunduz-bank (stuk 17), waarover de commissaris-generaal met geen woord heeft gerept.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker is van mening dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en wijst op de stukken die hij heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Verzoeker meent dat hij voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Verzoeker behoort tot de Ismaila-minderheid in Kunduz, die tegenstanders zijn van de taliban. Verzoeker meent, gezien de sterke aanwezigheid van de taliban, het feit dat ze zijn vader vermoordden en verzoeker reeds neerschoten, dat er niet kan getwijfeld worden dat hij het risico loopt op de doodstraf of executie en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker zal in het weinig georganiseerde Khanabad ook geenszins beroep kunnen doen op de overheid om hem bescherming te bieden. Volgens verzoeker is er minstens sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst hiervoor naar het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, waarin bepaald wordt dat Kunduz een regio is waarvan de gevluchte inwoners subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers geografische kennis van de regio waar hij het grootste deel van zijn leven zou hebben gewoond beperkt is. Verzoeker verklaarde immers dat zijn dorp Shakara dicht bij Kunduz dan bij Khanabad gelegen is (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het door verzoeker opgegeven dorp Shakara is echter niet terug te vinden op de kaarten die aan het administratief dossier werden toegevoegd noch op de kaart die verzoeker zelf bijbrengt. Verzoeker verklaarde wel dat het dichtstbijzijnde dorp Sayed Ramadzan betreft, dat zoals blijkt uit voormelde kaarten, dicht bij Khanabad dan bij Kunduz gelegen is. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker slechts twee districten kan benoemen die in zijn provincie gelegen zijn en dat hij slechts met zekerheid twee naburige provincies kan opnoemen (gehoorverslag CGVS, p. 4, 10). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de provincies Samangan en Parwan heeft genoemd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf heeft aangegeven niet met zekerheid te weten of Samangan en Parwan naburige provincies zijn of niet (gehoorverslag CGVS, p. 10).

2.4. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker evenmin informatie kon geven over de etnische realiteit in Khanabad. Wanneer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag werd gesteld of er veel Pashtoenen wonen in zijn regio, wordt vastgesteld dat hij daar geen eenduidig antwoord op kon geven, maar integendeel een vaag antwoord gaf: *"Zijn er daar veel Pashtoenen? In Khanabad zijn er verschillende etnieën. Ook in Kunduz. Niet iedereen kent elkaar. Nogmaals de vraag? Ik weet het niet. Er zijn er en ook anderen. In Baghlan zij er veel. In Kunduz zijn veel Darisprekenden."* (gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Pashtoenen de grootste bevolkingsgroep van Khanabad zijn. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welk punt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker woorden in de mond zou leggen waar wordt gesteld dat verzoeker niet zou weten of er in zijn regio veel Pashtoenen wonen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt tevens verzoekers gebrekkige kennis van de algemene politieke situatie in het land. Zo kan worden vastgesteld dat verzoeker niet weet dat Dostum de leider is van de in het noorden van Afghanistan machtige Junbesh partij en dat dit een partij is die vooral de Uzbekse vertegenwoordigt (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook kent verzoeker de benaming van de groepering van Ahmad Shah Massoud, waarbij zijn vader een belangrijk pion in de strijd tegen de Taliban zou zijn geweest, niet (gehoorverslag CGVS, p. 8). Waar verzoeker stelt dat hij niet zou moeten weten dat Dostum de commandant is van de Junbesh partij, gezien deze partij niet voorkomt op het document "Program for Culture & Conflict Studies dat aan het administratief dossier werd toegevoegd als één van de belangrijkste politieke partijen van Kunduz dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze partij zelf heeft genoemd als een belangrijke partij. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker deze partij kent en weet wie de leider er van is (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker stelt ook dat hij niet op de hoogte zou moeten zijn hoe de groepering rond Ahmad Shah Massoud heet, gezien zijn leeftijd op dat ogenblik. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het een zeer bekende groepering in Afghanistan betreft die zeer actief was in het noorden van Afghanistan. Bovendien werkte verzoekers vader binnen deze groepering en was deze zelfs het hoofd van de groepering in verzoekers regio (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ongeacht verzoekers leeftijd kan worden aangenomen dat verzoeker dan ook de benaming van deze groepering kent. Overigens was verzoeker zoals hij zelf aangeeft op het ogenblik van de dood van zijn vader en Ahmad Shah Massoud 15 à 16 jaar en aldus geen klein kind meer, waardoor dan ook zeker kan worden verwacht dat verzoeker minstens de benaming kan geven van de groepering waarvan zijn vader aan het hoofd stond in de regio. De bewering van verzoeker dat de naam "Noordelijke Alliantie" niet zou worden gebruikt in het noorden van Afghanistan is bovendien een blote bewering die niet wordt gestaafd.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt vervolgens dat verzoeker niet vertrouwd bleek te zijn met tal van personen die regionaal belangrijk zijn. Zo weet verzoeker niets over Qari Rahmatullah, die volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier het district Khanabad controleert met zijn 350-koppige militie (gehoorverslag CGVS, p. 9); over commandant Mohammad Omar (gehoorverslag CGVS, p. 11) die volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier nochtans één van de belangrijkste machthebbers is in Khanabad en over mowlawi Zahir (gehoorverslag CGVS, p. 10), die volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier de leider van de Taliban in Khanabad was die recent werd gedood. Over Mir Alam Khan stelt verzoeker dat deze man bij de inlichtingendiensten of bij de politie werkt (gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl het volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier in werkelijkheid gaat over de machtigste commandant van de provincie Kunduz en de echte machthebber in de provincie die zijn eigen militie heeft en de Taliban bekampt. De Raad stelt vast dat verzoeker tracht de bekendheid van de personen waarnaar werd gevraagd in het verhoor voor het Commissariaat-generaal te minimaliseren met de argumentatie dat hun namen in bepaalde documenten niet zouden voorkomen. Nochtans blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat dit wel degelijk personen betreft met een grote bekendheid in de beweerde regio van herkomst van verzoeker. Het argument van verzoeker dat het geheime informatie zou betreffen, kan niet gelden als een verschoningsgrond. Er kan immers worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de bekende personen in zijn regio net omdat hij daar heeft gewoond. Uit voormelde informatie blijkt dat het wel degelijk belangrijke personen zijn in de beweerde regio van herkomst van verzoeker waardoor bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker van het bestaan en de functie van deze personen op de hoogte is. Waar verzoeker beweert dat Qari Rahmatullah veel van zijn invloedssfeer verloren is, blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hij wel degelijk tot en met 2010 in de Wolesi Jirga zetelde. Vermits verzoeker in 2010 het land verlaten heeft, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte zou zijn van diens toenmalige functie in Kunduz en kan het feit dat deze persoon in 2011 niet opnieuw werd verkozen, geen verschoningsgrond vormen voor de onwetendheid van verzoeker.

De bewering dat mowlawi Zahir geen officiële functie zou hebben bekleed, kan evenmin verzoekers onwetendheid desbetreffend verklaren, aangezien deze persoon wel degelijk een bekende persoon was in de regio, zoals blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd. Het feit dat verzoeker op de hoogte is van de ambities van Mir Alam Khan (deze zou de functie van hoofd van de politie ambiëren), is bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat verzoeker niet weet wat zijn werkelijke functie is in Kunduz. Dit maakt de verklaringen van verzoeker geenszins geloofwaardig.

2.7. Waar verzoeker aangeeft dat de verwachte kennis niet in verhouding staat tot zijn persoonlijke situatie en achtergrond dient te worden opgemerkt dat niet wordt aangetoond dat verzoeker hierdoor niet in staat zou zijn om zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat

de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begrijpt. Daarenboven werd verzoeker tijdens het verhoor bijgestaan door zijn advocaat zodat zijn eventuele beperkingen konden aangeduid worden, wat niet is gebeurd.

Verzoekers bewering dat hij het belangrijkste deel van zijn leven zou hebben doorgebracht in Pol-i-Khomri en niet in Khanabad, kan niet worden afgeleid uit de stukken in het administratieve dossier. Toen verzoeker werd gevraagd met welke regio hij meer vertrouwd was, antwoordde hij Khanabad (gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien bleek dat verzoeker tot zijn 15 jaar in Khanabad heeft gewoond en dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan nog twee jaar in Khanabad zou hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2, 4). Verzoeker heeft daarentegen slechts een aantal jaar in Pol-i-Khomri gewoond. Hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker beter op de hoogte zou moeten zijn van Pol-i-Khomri dan van Khanabad. Voorts dient verzoeker er op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS van 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS van 26 juni 2002, nr. 108.470). Om deze reden kunnen de neergelegde nota's van de advocaat van verzoeker, wiens taak het is verzoekers belangen te behartigen, niet gezien worden als een objectief stuk en zijn zij bijgevolg niet dienstig.

Voorts kan niet worden ingezien op welke manier een mogelijke kennis van Pol-i-Khomri zou kunnen aantonen dat verzoeker tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Khanabad zou hebben gewoond. Een dergelijke bewering kan dan ook niet volstaan als verschoningsgrond voor de onwetendheid van verzoeker met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst, Khanabad. De Raad is tevens van mening dat de vragen die verzoeker gesteld werden met betrekking tot de politieke situatie in Afghanistan heel algemeen van aard zijn en geen gespecialiseerde politieke kennis of interesse vereisen. Wat betreft de bewering van verzoeker dat zijn kennis van de landbouw zou volstaan om zijn herkomst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke kennis geenszins kan aantonen dat verzoeker van Kunduz (district Khanabad) afkomstig zou zijn. Dit betreft immers algemene kennis die geenszins als streekgebonden kan worden beschouwd. Hoogstens kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker als landbouwer werkte. Waar verzoeker betoogt dat hij op verschillende vlakken wel informatie zou hebben gegeven die niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

2.8. Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker zijn beweerde herkomst uit het district Khanabad in de provincie Kunduz, in Afghanistan niet aannemelijk. Aangezien aan verzoekers beweerde herkomst geen geloof kan worden gehecht kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vluchtelingenrechtelijke vrees.

2.9. Ongeacht het feit of het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat een stempel met als uitreikingsdatum 1389 bevat, kan dit stuk hoe dan ook geen bewijs vormen van het beweerde jarenlange verblijf van verzoeker in Shakara, district Khanabad, provincie Kunduz, alwaar verzoeker zijn problemen situeert. Daarnaast beschikken documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet volgt dan ook dat de door verzoeker ter staving van zijn asielrelaas neergelegde stukken hoe dan ook geen bewijswaarde hebben. Voorts kan aangaande de neergelegde foto's en bankdocumenten nog aangegeven worden dat deze stukken geen bewijs vormen van het beweerde jarenlange verblijf van verzoeker in Shakara, district Khanabad, provincie Kunduz.

2.10. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Te dezen dient te worden opgemerkt dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst onontbeerlijk is om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst te verschaffen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een

kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412). Verzoekers verwijzing naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, waarin bepaald wordt dat Kunduz een regio is waarvan de gevluchte inwoners subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, is dan ook gelet op het voorgaande niet dienstig.

2.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF